

Sygn. akt VI U 3927/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

odwołania (...) Spółki z siedzibą o.o. w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 października 2019r. nr (...)

w sprawie (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wydanie zaświadczenia A1

z udziałem V. D.

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 1 października 2019r. w ten sposób, że nakazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. D. na okres od 30 sierpnia 2019r. do 29 marca 2020r. ,
- 2) umarza postępowanie w zakresie żądania wydania przez organ rentowy zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. D. za okres od 30 marca 2020r. do 12 czerwca 2020r.,
- 3) zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się spółki kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 3927/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił płatnikowi (...) spółce z o.o. z siedzibą w P. wydania zaświadczenia A1 potwierdzającego, iż V. D. w okresie od 30 sierpnia 2019r. do 29 marca 2020r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że z uwagi na fakt, że V. D. legitymuje się wizą (...), a nie polską, nie jest możliwe wydanie żądanego zaświadczenia.

Od tej decyzji odwołanie złożył płatnik (...) spółka z o.o. z siedzibą w P. domagając się wydania zaświadczenia A1 i ustalenia, iż V. D. podlega ustawodawstwu polskiemu w spornym okresie. Odwołująca wniosła ponadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych. W

uzasadnieniu odwołania odwołująca podniosła, że błędna jest interpretacja organu rentowego, jakoby legitymowanie się przez zainteresowanego wizą litewską – wydaną przez inne Państwo obszaru S., nie wystarcza dla uznania, że zainteresowany posiada dokument potwierdzający tytuł pobytowy uprawniający cudzoziemca do legalnego przebywania oraz wykonywania pracy na terytorium RP, ponieważ interpretacja taka jest sprzeczna z przepisami prawa.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

W dniu 25 marca 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w B. wydał „Zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. D. na okres od 30 marca 2020r. do 30 sierpnia 2020r.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

(...) spółka z o.o. z siedzibą w P. ma siedzibę w Polsce. Przeważającym przedmiotem działalności spółki jest działalność w zakresie usług agencji pracy tymczasowej.

Bezsporne, nadto dowód: odpis z KRS spółki.

Klientem spółki był D. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą S. (...) T. D. W. (2) z siedzibą w K..

Bezsporne.

W dniu 6 sierpnia 2019r. odwołująca się spółka zawarła umowę o pracę na pełen etat na czas określony od dnia 29 sierpnia 2019r. do 31 grudnia 2020r. z V. D.. Strony ustaliły następujące warunki zatrudnienia: rodzaj umówionej pracy: kierowca ciągnika siodłowego, miejsce wykonywania pracy i pracodawca użytkownika: S. (...) T. D. W. (2) w K. oraz obszar Unii Europejskiej.

Dowód: umowa o pracę – w aktach ZUS- k. 6

Zainteresowany V. D. legitymował się zaświadczeniem o miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych z dnia 30 sierpnia 2019r. wydanym na formularzu CFR-1 przez Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego w B. za okres od 29 sierpnia 2019r. Zainteresowany posiada także Zezwolenie typ A nr (...) na pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polski na okres od 30 sierpnia 2019r. do 14 sierpnia 2022r. wydane przez Wojewodę (...). Zainteresowany posiada wizę D wydana przez L. na okres od 14.06.2019r. do 12.06.2020r.

Dowód: dokumenty w aktach organu rentowego: k. 7 oraz 4v, a także k. 9-9v akt sądowych.

W dniu 28 sierpnia 2019r. odwołująca wystąpiła do ZUS z wnioskiem o wydanie zaświadczenia A1 dla osoby wykonującej pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich (...), (...) lub S.. We wniosku odwołująca się spółka wskazała, że zainteresowany w trakcie trwania stosunku pracy będzie świadczyć pracę przez 25% czasu na terytorium Polski, 20% czasu- na terytorium N. i D., 15% na terytorium B., 10% na terytorium H. oraz po 5% na terytorium L. i S.. Do wniosku dołączyła: kopie wizy obszaru S. D. wystawioną zainteresowanemu przez L. na okres od 14.06.2019r. do 12.06.2020r., zaświadczenie, że zainteresowany jest w Polsce rezydentem podatkowym, informację o legalności mieszkania obywatela państwa trzeciego na formularzu US- 54, umowę o pracę na czas określony

Dowód- wniosek na formularzu US-4- k 2 akt ZUS.

W dniu 17 marca 2020r. odwołująca złożyła wniosek o wydanie zaświadczenia A1 dla osoby wykonującej pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich U. (...) lub S. dla zainteresowanego za okres od 30.03.2020r. do 30.08.2020r., załączając kopie wizy dla zainteresowanego wystawioną przez Rzeczpospolitą Polskę na okres 6.02.2020r. do 4.02.2021r.

Dowód: wniosek i wiza – k. 33- 34-37 akt sądowych.

W dniu 25 marca 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w B. wydał „Zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. D. na okres od 30 marca 2020r. do 30 sierpnia 2020r.

Dowód: k. 30 akt sądowych.

Powyższy stan faktyczny niezbędny do rozstrzygnięcia sprawy, okazał się być niesporny pomiędzy stronami i w całości możliwy do odtworzenia na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach organu rentowego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W zakresie, w jakim roszczenie odwołującej uwzględnione zostało przez organ rentowy poprzez wydanie w dniu 25 marca 2020r. zaświadczenia A1 – postępowanie zainicjowane odwołaniem podlegało umorzeniu.

Zgodnie z art. 477¹³ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy. Ponieważ wydając zaświadczenie A1 z dnia 25 marca 2020r. organ rentowy w części uwzględnił żądanie odwołującej zgłoszone w odwołaniu - w tym zakresie, tj. w zakresie ustalania ustawodawstwa dotyczącego zabezpieczenia społecznego właściwego dla V. D. w okresie od 30 marca 2020r. do 30 sierpnia 2020r. należało postępowanie umorzyć, o czym orzeczono w postanowieniu zawartym w punkcie 2 wyroku.

W pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania odwołującej wydania przez organ rentowy zaświadczenia na druku A1 za okres od 29 sierpnia 2019r. do 29 marca 2019r. odwołanie podlegało uwzględnieniu.

W tym zakresie spór sprowadzał się do ustalenia, czy w tym czasie, wiza, którą posiadał V. D., stanowiła czy też nie dokument uprawniający go do legalnego pobytu w Polsce. Tylko bowiem fakt legalnego zamieszkiwania na terenie Polski (poza spełnieniem pozostałych przesłanek) warunkuje wydane przez organ rentowy zaświadczenia A1.

Ponieważ występujący w sprawie obywatel U. zatrudniony przez polskie przedsiębiorstwo i wykonujący pracę na terytorium Polski równocześnie wykonuje pracę najemną na terytorium innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, zastosowanie w niniejszej sprawie znajdują przepisy wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego: rozporządzenia z Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UENrL.04.166/1) - zwanego rozporządzeniem podstawowym, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz.Urz.UENrL.09.284/1) - zwanego rozporządzeniem wykonawczym oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.Urz.UE.L Nr 344, str. 1) zwanego rozporządzeniem rozszerzającym.

Zgodnie z art. 1 rozporządzenia rozszerzającego rozporządzenie podstawowe i wykonawcze nr (...) i nr (...), przepisy te mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Należało więc rozstrzygnąć, czy występujący w sprawie pracownik - obywatel Ukrainy, spełniał warunki wymienione w art. 1 rozporządzenia rozszerzającego, a w szczególności, czy posiadając w spornym okresie ważną wizę S. typu D wydaną przez L., przy jednoczesnym braku wizen krajowej, zamieszkiwał legalnie na terytorium państwa członkowskiego, czyli na terytorium Polski.

Organ rentowy uznając niespełnienie właśnie tego warunku odmówił wydania zaświadczenia potwierdzającego podleganie polskiemu ustawodawstwu w spornym okresie.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy doszedł do przekonania, że decyzja organu rentowego nie była właściwa, ponieważ interpretacja zapisów art. 1 rozporządzenia rozszerzającego rozporządzenie podstawowe i wykonawcze nr (...) i nr (...), której dokonał organ rentowy, a zgodnie z którą legitymowanie się ważną wizą S. typu D nie dawało podstaw do uznania, że zainteresowany zamieszkuje legalnie na terytorium państwa członkowskiego, jest sprzeczne z celami i regułami, którymi kierowano się przy wydawaniu tego Rozporządzenia, a które wyrażone zostały w jego preambule. Wynika z nich, że Parlament Europejski, Rada oraz Europejski Komitet Ekonomiczno - Społeczny wezwały do lepszej integracji obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich przez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2005 r. podkreśliła, że Unia musi zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywatelom państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terytorium państw członkowskich oraz że bardziej energiczna polityka w zakresie integracji powinna stawiać sobie za cel zagwarantowanie im praw i obowiązków porównywalnych do praw i obowiązków obywateli Unii. Zaznaczono przy tym, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Legalne zamieszkanie powinno być zatem warunkiem wstępnym stosowania tych rozporządzeń.

Przepisy rozporządzenia rozszerzającego nie zawierają definicji "legalnego zamieszkania", natomiast w art. 1 rozporządzenia podstawowego znajdują się wskazania, że określenie "zamieszkanie" oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa (lit. j), zaś w art. 11 rozporządzenia wykonawczego - określające elementy służące ustaleniu miejsca zamieszkania, ale tylko w przypadku, gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich, istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe - zwrócono uwagę na konieczność wspólnego porozumienia w oparciu o ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących, po pierwsze: czasu trwania i ciągłości pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich a po drugie: sytuacji danej osoby, w tym:

1. charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę;
2. jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne;
3. prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym;
4. jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały;
5. państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia, w przypadku gdy uwzględnienie poszczególnych kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1 nie doprowadzi do osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane instytucje, zamiar danej osoby, taki jaki wynika z tych okoliczności, a zwłaszcza powody, które skłoniły ją do przemieszczenia się, są uznawane za rozstrzygające dla ustalenia jej rzeczywistego miejsca zamieszkania.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że organ rentowy nie stosował procedury uzgodnień z jakąkolwiek inną instytucją zabezpieczenia społecznego, którą to procedurę określają w szczególności art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego nakazujące zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości, bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Odstąpienie od stosowania tej procedury wynikało zapewne z braku wątpliwości, co z kolei spowodowane było faktem, iż w przypadku występującego w sprawie pracownika jedynym wyznacznikiem, jaki mógł być stosowany przy ustalaniu właściwego ustawodawstwa, było miejsce siedziby zatrudniającego go przedsiębiorstwa. Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się bowiem na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia

społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego) i zasadą jest stosowanie, jako właściwego, miejsca wykonywania pracy, zaś wyjątki objęte zostały dyspozycją m.in. art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania - ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

Przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w kilku różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, a więc z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim i aby mógł zrealizować ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1. Ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, zaś poświadczenie ustawodawstwa następuje na formularzu A1, który jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem.

Już w rozporządzeniu Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz.UE.L Nr 149, str. 2), przepis art. 14 ust. 2a przewidywał, że osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich, a która stanowi część personelu drogowego, która jest zatrudniona w przedsiębiorstwie wykonującym, na własny lub cudzy rachunek, międzynarodowe przewozy osób i rzeczy drogą lądową, mającym swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium państwa członkowskiego, podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego. Powyższe Rozporządzenie 1408/71 zostało zastąpione przez Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, które już w preambule stanowi, że zasady mające na celu koordynację w zakresie zabezpieczenia społecznego wpisują się w ramy swobodnego przepływu osób oraz powinny z tego tytułu przyczyniać się do podniesienia poziomu życia tych osób i warunków zatrudnienia (1); niezbędne jest poddanie osób przemieszczających się we Wspólnocie systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu mających tu zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wynikać (15); aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium państwa członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogólną zasadę, że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek, a w przypadku gdy dana osoba zostaje objęta zakresem zastosowania ustawodawstwa państwa członkowskiego zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia, w ustawodawstwie właściwego państwa członkowskiego należy określić warunki przystąpienia do systemu oraz nabywania prawa do świadczeń, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wspólnotowego (17 i 17 a). W określonych sytuacjach, które uzasadniają inne kryteria stosowności, niezbędne jest odstępianie od tej ogólnej zasady, przy czym zasada stosowania jednego ustawodawstwa ma wielkie znaczenie i powinna zostać wzmocniona (18 i 18a).

Powyższe uwagi Sąd Okręgowy mają na celu wyeksponowanie podstawowych zasad, jakie przyświecały organom Unii Europejskiej przy tworzeniu przepisów koordynacyjnych i ich rozciągnięciu na obywateli państw trzecich, a także w celu wskazania, że w przypadku pracownika występującego w niniejszej sprawie, gdyby nie fakt, iż jest on obywatelem U., nie byłoby żadnych wątpliwości, że dla niego, jako osoby, która będąc zatrudnioną przez jednego pracodawcę wykonuje pracę w kilku państwach członkowskich, właściwym ustawodawstwem będzie ustawodawstwo kraju, w którym siedzibę ma ten pracodawca.

Aby rozstrzygnąć kwestię możliwości zastosowania przepisów rozporządzeń koordynacyjnych, tj. podstawowego i wykonawczego, do V. D. konieczne stało się ustalenie, czy zamieszkuje on legalnie na terytorium Polski, jako państwa

członkowskiego UE. Organ rentowy przyjął, że zainteresowany nie wykazał okoliczności legalnego zamieszkiwania w Polsce, bowiem nie przedłożył dokumentu uprawniającego go do pobytu w Polsce, którym to dokumentem powinno, według organu, być: zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zezwolenie na pobyt stały, zezwolenie na pobyt czasowy oraz pracę albo wizę S. lub wizę krajową. Organ rentowy wprawdzie stwierdził, że wiza litewska typu D uprawnia do pobytu w innych państwach członkowskich, niż to które wydało wizę, w okresie ważności wizy przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dniowych, jednocześnie jednak stwierdził, że wiza, którą legitymuje się zainteresowany (ważna od 14.06.2019r. do 12.06.2020r.) nie jest wystarczająca, dla wydania zaświadczenia A1, ponieważ nie uprawnia zainteresowanego do pobytu w Polsce przez okres deklarowanego we wniosku wykonywania pracy na terytorium Polski, bowiem we wniosku z dnia 27 sierpnia 2019 roku odwołująca wносиła o wydanie zaświadczenia A1 na okres 29.08.2019 – 12.06.2020, czyli na okres 287 dni, a tymczasem jedynie 25% czasu pracy będzie wykonywana w Polsce (około 72 dni).

Taka interpretacja jest niezrozumiała i niejasna i sprzeczna z obowiązującymi w tym zakresie regulacjami.

Użycie w rozporządzeniu rozszerzającym zwrotu "legalne zamieszkiwanie" bez dodatkowych warunków i bliższego sprecyzowania, w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego oznaczać musi poddanie kontroli legalności zamieszkiwania przepisom krajowym danego państwa

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016/1990 z późn. zm.) w art. 114 ustanawiającym warunki wydania zezwolenia stanowi, że zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy oraz spełnione są łącznie następujące warunki: cudzoziemiec posiada: - ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; - źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu; - cudzoziemiec ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 pkt 12 lit d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada zezwolenie na pracę oraz przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

a) na podstawie wizy, z wyjątkiem wizy wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 1, 22 lub 23 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub

b) na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku był uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub

c) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, z wyjątkiem zezwolenia udzielonego w związku z okolicznością, o której mowa w art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub

ca) na podstawie dokumentu, o którym mowa w art. 61 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określającego status członka rodziny członka misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa obcego albo innej osoby zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, pozostającego z tą osobą we wspólnocie domowej, jeżeli pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwem obcym zostały zawarte umowa lub porozumienie międzynarodowe w sprawie wykonywania działalności zarobkowej przez członków rodzin członków personelu misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych, lub

d) na podstawie wizy wydanej przez inne państwo obszaru S., lub

e) na podstawie dokumentu pobytowego wydanego przez inne państwo obszaru S., lub

f) w ramach ruchu bezwizowego;

W niniejszej sprawie zainteresowany posiada zezwolenie Wojewody (...) na pracę w Polsce, wydane na podstawie wizy wydanej przez państwo obszaru S. (L.) o numerze D.. Zezwolenie na pracę jest ważne od dnia 30 sierpnia 2019 roku do dnia 14 sierpnia 2022 roku.

Art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) numer 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stanowi, że osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami niniejszego tytułu. Przepis art. 11 ust. 3 lit. a stanowi, że zgodnie z przepisami art. 12 do 16 osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania: ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

W myśl art. 1 ust. 3 lit. j ww. rozporządzenia określenie "zamieszkanie" oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa, a określenie "pobyt" oznacza także pobyt czasowy.

W niniejszej sprawie nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że w spornym okresie zainteresowany legalnie pracował i przebywał na terytorium Polski. Posiadał ważną wizę typu D. obszaru S., która uprawniała go do pobytu w Polsce a także wydane przez wojewodę zezwolenie na pracę, wykonywał tę pracę na warunkach określonych w zezwoleniu, jego wynagrodzenie za pracę było opodatkowane i oskładkowane w Rzeczypospolitej Polskiej, więc nie powinno budzić wątpliwości organu rentowego, że w okresie objętym sporem "legalnie zamieszkiwał" na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu przywołanych regulacji i na mocy art. 1 rozporządzenia rozszerzającego winno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie koordynacyjne.

Sąd Okręgowy podkreśla, że V. D. będąc zatrudniony przez jednego pracodawcę, normalnie wykonuje pracę najemną w kilku państwach członkowskich, a więc podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba (lub miejsce wykonywania działalności) przedsiębiorstwa lub pracodawcy - stosownie do art. 13 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, czyli polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Przyjęcie odmiennej koncepcji, a w szczególności zaakceptowanie stanowiska organu rentowego, prowadziłyby do niedopuszczalnego naruszenia podstawowych zasad jakie towarzyszyły ustanowieniu przepisów koordynacyjnych tj. stwierdzeniu, że zainteresowany nie podlega żadnemu ustawodawstwu.

Z tych też względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję- jak w punkcie 1 wyroku, o czym orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 w zw. z art. § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Niniejsza sprawa należy do spraw o podleganie ubezpieczeniom, w rezultacie przy ustalaniu kosztów zastępstwa prawnego należało stosować stawkę ryczałtową 180 zł. Organ rentowy jako strona przegrywająca spór, zobowiązany jest pokryć koszty zastępstwa prawnego strony przeciwnej reprezentowanej przez radcę prawnego w kwocie 180 zł.

Sędzia Ewa Milczarek